

Hồi Thứ Tư

THỦ ĐOẠN TỐT CÙNG TỬ PHẢN ĐỒ
QUYẾT LIỀU SINH TỬ BẢO THÂM ÂN

Triệu Thái đang loay hoay tự mặc lại y phục thì từ phía ngoài đột ngột vang lên thanh âm giọng nói của Quách Phú Dĩ:

- Đủ dớm lược chui tận phía dưới nhà xí để ẩn náu, giữ vẹn tính mạng, tâm cơ và hành vi của người thật sự khiến ta khâm phục.

Để đáp lại, Triệu Thái lên tiếng thật chậm, vừa nói vừa ngẫm nghĩ bằng thanh âm không buồn giận hoặc tỏ ra ngạc nhiên:

- Đêm qua thật sự nguy cấp, mong rằng đại sư huynh đừng trách đệ chỉ lo cho sư phụ khiến chẳng còn nhớ gì đến đại sư huynh, nhưng đệ đã tẩy uế xong cho sư phụ, kể cả bản thân đệ lúc này cũng đã sạch sẽ, lẽ nào vẫn còn nặng mùi giúp đại sư huynh nhận biết đệ từng ẩn nấp ở đâu để bảo toàn sinh mạng?

Vừa nói Triệu Thái vừa chậm rãi bước ra ngoài và thấy Quách Phú Dĩ không rõ đã đến từ lúc nào hiện đang ngồi cạnh thân hình gầy gò và bất động của đạo nhân sư phụ.

Vì thấy Triệu Thái đã tinh tươm bước ra, Quách Phú Dĩ ngược mắt nhìn lên, ngó ngay Triệu Thái:

- Ta vẫn không thể giải khai huyết đạo cho sư phụ. Ất là người đã lại dùng thủ pháp độc môn Triệu gia?

Triệu Thái bình thản tiến lại gần:

- Thủ pháp đó có thể giúp sư phụ tạm thời phong bế cả hô hấp lẫn tâm mạch. Nếu đệ không hành động như vậy, làm cho sư phụ trở nên giống như một kẻ chết rồi, thì đại sư huynh nghĩ, liệu với sức lực kiệt cùng của sư phụ có thể nấp được không ở ngay bên dưới lớp phân thật dày. Bây giờ thì ổn rồi, nhưng địch nhân đều triệt thoái, một dấu tích nhỏ lưu lại để tự cáo giác hành tung cũng không tìm thấy, đệ đã giải khai phần nào cấm chế cho sư phụ. Nếu không, chỉ sợ đại sư huynh thoát nhìn thấy thế nào cũng ngỡ sư phụ đã chết. Đại sư huynh ngay lúc này có cần vấn an sư phụ không? Hãy để đệ giải khai toàn bộ huyết đạo cho sư phụ?

Quách Phú Dĩ chợt lắc đầu:

- Cũng không thật sự cần thiết. Vì ta tin chắc sư phụ vẫn có thể nghe và hiểu tất cả. Và có lẽ phần người cũng vậy.

Triệu Thái ngơ ngác:

- Dĩ nhiên là sư phụ vẫn nghe. Và làm sao sư phụ hoặc đệ không hiểu đêm qua cả hai chúng ta đã thật sự lo lắng cho sư phụ thế nào?

Đến lượt chính Quách Phú Dĩ ngơ ngác:

- Đây là những gì chính bản thân người hiểu? Thật chứ? Có đúng là người vẫn hiểu về ta như thế không?

Triệu Thái phì cười:

- Đại sư huynh thôi đừng đùa nữa. Hoặc giả muốn đệ phải hiểu về đại sư huynh như thế nào đây? Nhưng dù sao đệ vẫn muốn hỏi đại sư huynh nhờ đâu nên thoát? Vì thú thật đệ nào dám nghĩ sẽ sớm gặp lại đại sư huynh thế này.

Quách Phú Dĩ thở ra nhè nhẹ:

- Ta xin đệ đừng nhắc nữa. Vì chỉ cần nhớ lại thôi, ta vẫn còn bàng hoàng. Cảnh lửa thiêu cháy toàn bộ bản quán thật khủng khiếp.

Triệu Thái gật đầu, nhân đó từ từ ngồi xuống cạnh sư phụ ở phía còn lại:

- Địch nhân như rất thống hận bản quán. Sát nhân phóng hỏa, chỉ là hận thấu tận xương tủy mới có đởm lược thực hiện hành vi cực kỳ độc ác và hoàn toàn mất hết nhân tính này.

Quách Phú Dĩ vẫn đưa mục quang nhìn theo từng động tĩnh của Triệu Thái:

- Ta thì nghĩ khác. Há lẽ đêm qua đệ không nghe có người đề cập đến sở học Vạn Niên cốc? Ta nghĩ sư phụ đã đắc thủ sở học này và chính là nguyên cơ gợi lòng tham cho địch nhân xuất hiện gây thảm biến. Nhưng thật lạ, lúc đệ còn đang lo mặc lại y phục, ta đã mạo muội, lén tìm khắp người sư phụ, chỉ tiếc không hề phát hiện điều gì, kể cả bảo vật do chúng ta mừng thọ cũng không thấy sư phụ cất trong người. Hoặc giả lúc đệ giúp sư phụ tẩy uế, đã phát hiện và kịp im đi, toan độc chiếm cho riêng mình?

Triệu Thái biến sắc, trừng mắt nhìn Quách Phú Dĩ:

- Đệ không hề có hành vi vô lễ đó. Và càng không ngờ đại sư huynh lại dám có thái độ như vừa nói cho đệ nghe. Sao sư huynh tệ vậy?

Nghe trách, Quách Phú Dĩ bối rối và càng bối rối hơn khi thấy Triệu Thái vừa lấy tay nhắc sư phụ lên thật nhanh vừa tiếp tục tỏ thái độ phiến trách Quách Phú Dĩ:

- Đệ sẽ đưa sư phụ đi. Đại sư huynh nếu vẫn còn nghi ngờ hoặc về đệ hoặc về sư phụ, thì thà đừng đi theo đệ thì hơn. Cáo biệt!

Quách Phú Dĩ chộp với theo nhưng không kịp, đành đứng bật dậy và dang tay, tìm cách ngăn cản Triệu Thái:

- Ta là đại đệ tử của sư phụ, khác với người đã bị trục xuất. Chỉ dựa vào điểm này, ta đủ tư cách hơn người để có quyền chăm sóc sư phụ.

Triệu Thái đưa sư phụ dịch tránh qua một bên, cố thoát thái độ ngăn đường cản lối của Quách Phú Dĩ:

- Nhưng đại sư huynh chưa gì đã tỏ ra vô lễ, xúc phạm nhân phẩm của sư phụ. Thế nên đệ đành đắc tội, quyết không tán thành ý định ấy của đại sư huynh.

Quách Phú Dĩ cũng dịch chuyển theo. Nhưng qua thái độ quá quyết liệt của Triệu Thái, Quách Phú Dĩ chột để lộ sắc mặt hậm hực và bất ngờ bật ra tiếng rít:

- Người khá lắm. Vậy thì đừng trách, ta đành cho người biết sự thật này. Đây là lúc này, cũng do quá lo cho sư phụ, nên thay vì ta phục đan dược, lại lấy nhầm độc đan. Nếu người cứ muốn đưa sư phụ đi thì thoát tiên hãy liệu xem có đủ bản lĩnh bảo toàn sinh mạng cho sư phụ hay không?

Triệu Thái chấn động, vừa lùi tránh xa hơn vừa giúp sư phụ giải khai toàn bộ cấm chế. Tiếp đó, Triệu Thái lo lắng hỏi sư phụ:

- Sư phụ...

Nào ngờ đạo nhân ngay khi có thể mở miệng đã lập tức nói:

- Quách nghiệt đồ đã cố tình hạ độc. Người mau đi đi, đừng quá bận tâm đến sinh mạng bản đạo, không chóng thì chày trước sau gì cũng chết.

Nhưng đối với Triệu Thái, chỉ cần nghe như thế là đủ, liền quắc mắt phần nộ nhìn họ Quách:

- Đại sư huynh đã có dụng mưu thâm độc? Vậy nói đi, đại sư huynh muốn gì để đổi lại việc giao cho đệ linh dược giúp sư phụ hóa giải độc đan?

Nào ngờ phản ứng này của Triệu Thái làm Quách Phú Dĩ thay vì đáp lời, tỏ bày dụng ý, thì lại giương mắt nhìn sững sờ Triệu Thái:

- Người thật sự muốn cùng ta thương lượng để có một thỏa thuận ư?

Câu hỏi của họ Quách làm cho Triệu Thái biến sắc, đành thở dài:

- Tính mạng của sư phụ từ lâu đã như đèn cạn dầu, e khó chịu nổi nếu đệ vì kéo dài sẽ khiến độc đan phát tác. Vì lo ngại như thế, đệ chẳng thể không cùng đại sư huynh thương lượng.

Và Quách Phú Dĩ chớp mắt với một nụ cười đắc ý dần dần xuất hiện trên môi:

- Kỳ thực ta chẳng muốn làm khó đệ. Huống hồ ta cũng lo cho sư phụ đâu khác gì đệ. Vậy thì ta có đề xuất như thế này, mọi vật dụng gì đang được cất giữ trong người đệ, hãy đáp ứng ta mà bỏ tất cả ra.

Đạo nhân chột giãy nảy kêu:

- Triệu Thái, người mau đi đi. Đó là lệnh của bản đạo, há lẽ người dám chẳng nghe.

Triệu Thái nhăn mặt đau đớn, đưa ánh mắt bất lực nhìn sư phụ:

- Mong sư phụ lượng thứ. Đệ tử đành bất tuân. Vả lại, a...

Đạo nhân kêu hôc lên:

- Hông rồi, hông rồi. Bản đạo tuy thu nhận nhiều đệ tử nhưng cuối cùng chẳng thể trông cậy vào ai. Thà bản đạo tự kết liễu sinh mạng thì hơn.

Triệu Thái thất kinh, ngay lập tức xuất phát thủ pháp điểm huyết sư phụ.

Cùng lúc đó Quách Phú Dĩ cười lớn:

- Người yên tâm. Lão đầu thể tự kết liễu một khi chẳng còn lấy một mẩu sức lực dù nhỏ để thực hiện. Trái lại, giờ thì đến lượt ta và người cùng bàn đến một vài thỏa thuận cần thiết. Nhưng đừng quên, cũng nhờ thái độ sơ hở của người khiến ta đoán ra kỳ thực bản lãnh người không hề lợi hại như đã có lần người dọa làm ta tưởng thật. Có đúng thế không, Triệu sư đệ? Ha... Ha...

Nhưng Triệu Thái dù gì cũng đã điểm huyết chế ngự sư phụ, và bây giờ cười lạnh, nhìn họ Quách:

- Đại sư huynh có tin đúng như những gì vừa đoán chẳng?

Quách Phú Dĩ vẫn cười:

- Thủ đoạn người tuy khá nhưng tiếc thay không thể che mắt ta được lâu. Thảo nào sau những lời hào hùng đầy khí phách, cuối cùng người cũng chấp nhận, thay vì cứ vận dụng bản lãnh, nếu thật sự lợi hại, để buộc ta và Trình Hạo phải thuận theo ý người mới đúng. May thay ta đã nhớ lại, nhờ đó có ngầm nghĩ thấu đáo. Người chỉ dọa bọn ta, kỳ thực sở học Triệu gia của người chẳng có gì lợi hại ngoài mỗi một thủ pháp độc môn, tạo một cấm chế mà ta thừa nhận chưa đủ năng lực hóa giải. Và tất cả chỉ có như thế thôi. Ha... Ha...

Triệu Thái thở ra, cho dù trên môi vẫn giữ nụ cười lạnh:

- Nếu không vì lo cho sinh mạng sư phụ, đệ nhất định sẽ tạo cơ hội cho đại sư huynh được quang khai nhãn giới.

Quách Phú Dĩ cao ngạo gật đầu:

- Người nói như thế cũng không sao. Vì điều duy nhất và thiết yếu ta đang cần là người nên thực hiện theo đề xuất của ta khi này. Nào, hãy bỏ hết mọi vật có trong người người ra.

Triệu Thái quắc mắt:

- Đại sư huynh hồ nghi đệ đã có thái độ tương tự, là lên lấy đi vật gì đó trên người sư phụ?

Quách Phú Dĩ khinh khỉnh gật đầu:

- Lão quỷ đó đã từng thủ đắc một vật có liên quan đến sở học ẩn tàng ở Vạn Niên cốc. Điều này ta đã nghi ngờ từ lâu, nhất là khi nhận được thông tin từ một nhân vật đáng tin cậy, minh định rõ lão quỷ quả nhiên có sở hữu vật đó. Chỉ tiếc suốt bảy năm qua lão quỷ vẫn vờ vịt, cứ án binh bất động, khiến ta dù thân cận cũng không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào của lão liên quan đến vật ta cần tìm, cần chiếm hữu. Và bây giờ, vì người tuy đã bị trục xuất, nhưng lạ thay một là người vẫn lo, thay vì hận lão quỷ và hai là lão quỷ cứ khăng khăng ra lệnh người bỏ đi, lại còn bảo đừng bận tâm gì nữa đến sinh mạng lão quỷ. Điều đó khiến ta đoán quyết, lão quỷ đó đã phó giao vật ấy cho người. Lại còn định che mắt ta bằng thái độ hạ lệnh trục xuất người khỏi môn trường. Cả người và lão quỷ, hừ, cả hai đều có mưu kế thật khá, chỉ tiếc vì quá mãi nặng tình nghĩa với nhau, là nam nhi nhưng lại mang tính khí đa cảm ủy mị của hạng quần hồng, thế nên đã tự cáo giác những mưu kế của chính bọn người. Vậy thì đừng bảo ta nghi, ngược lại phải nói là ta đã đoán chắc điều đó.

Triệu Thái thở dài:

- Nghĩa là từ lâu Quách Phú Dĩ người, vì tư tâm nên chỉ giả vờ trở thành đệ tử của đạo quán Huyền Vũ?

Quách Phú Dĩ đắc ý bộc lộ:

- Nào phải chỉ một mình ta, có khi cũng cả người nữa, giống như bọn Trang Đạt, Liên Đại Mỹ và nhiều, nhiều nữa chỉ mong được trở thành đệ tử để dễ bề dò xét lão quỷ. Chẳng lẽ người không nhận ra sự thật hiển nhiên này?

Triệu Thái phẫn nộ:

- Vậy thì nhóm hung thủ giấu diếm ẩn danh đêm qua tàn sát Huyền Vũ đạo quán...

Quách Phú Dĩ nôn nóng ngắt lời:

- Họ xuất hiện là theo chủ ý của ta. Và người thay vì cố tình kéo dài thời gian, hãy ngoan ngoãn thực hiện theo lời ta vừa nói. Nếu không, bản thân ta

dù thi độc vẫn không đoan chắc đâu là lúc chất độc phát tác khiến lão quỷ tiêu mạng.

Triệu Thái nhẹ lắc đầu:

- Người đừng hối thúc. Trái lại thử nghĩ xem, nếu ta cũng có nhị tâm như người, nếu ta đã được sư phụ ưu ái giao phó vật người đang cần, thì người hành động đúng chẳng, qua thái độ cứ dùng sinh mạng sư phụ uy hiếp ta?

Quách Phú Dĩ rúng động:

- Người muốn nói lão quỷ chẳng hề trao bất kỳ bảo vật gì cho người? Ta không tin. Vì nếu là thế, cứ sao lão quỷ đã hai lần cứ thúc giục người mau chạy?

Triệu Thái tỏ ý thán phục:

- Tâm cơ người khá thật. Nhưng lời của ta chỉ muốn người nên minh bạch một điều, là đối với ai khác ta không biết, chứ riêng ta chưa bao giờ có nhị tâm hoặc có ý định phản lại bao công lao cứu mang giáo dưỡng của sư phụ.

Quách Phú Dĩ thoáng nhẹ nhõm:

- Cũng có thể như người nói. Tóm lại, dù ta thừa nhận thì càng chứng tỏ điều ta đoán càng đúng. Nghĩa là vì biết rõ tâm ý người nên lão quỷ cuối cùng mới chọn người, chứ chẳng phải ai khác để trao vật. Vậy thì chờ gì nữa người chưa giao ra, nếu thật sự người muốn có đan dược giải độc cho lão quỷ sư phụ người?

Triệu Thái hất hàm:

- Giải dược đâu? Ta muốn xem thấy trước, chỉ để đề phòng người đang dùng kế trá ngụy toan qua mặt ta.

Quách Phú Dĩ cho tay vào bọc áo và chọt khựng lại:

- Nhưng liệu người có thật sự được lão quỷ giao phó vật ta cần?

Triệu Thái nhếch môi cười:

- Đoán chắc ta đã được giao vật là người, cứ sao cũng chính người bây giờ lại tỏ ra nghi ngờ?

Quách Phú Dĩ đành miễn cưỡng lấy từ trong bọc ra một lọ nhỏ:

- Trong này có ba hoàn. Và chỉ cần một hoàn là thừa đủ giúp lão quỷ hóa giải chất độc.

Triệu Thái nhẹ chớp mắt:

- Tốt! Vậy trước mắt ta, người hãy tự dùng một hoàn. Và nhớ, đừng nói với ta, người không thể dùng vì sợ giải dược gây bất lợi cho chính người.

Tay cầm lọ giải dược của họ Quách chợt run lên, sau đó họ Quách nghiêng răng bảo:

- Ta sẽ dùng nhưng không phải lúc này. Mà là sau khi người cũng cho ta nhìn thấy vật đã được lão quỷ phó giao.

Đến lượt Triệu Thái để lộ một thân tình chấn động nhỏ và đành lấy từ trong người ra một vật:

- Khi phó giao cho ta vật này, sư phụ có dặn cứ theo mọi chỉ dẫn trong đó ắt tìm thấy chỗ giấu vật.

Đấy là một mảnh hoa tiên đang được Triệu Thái từ từ mở phanh ra để họ Quách dù đứng cách xa vẫn nhìn thấy nhiều tự dạng thật sự có ghi trên đó. Họ Quách hờn hờ:

- Đúng là tự dạng và bút tích của lão quỷ. Mau ném qua cho ta.

Triệu Thái vừa liếc mắt vào mảnh hoa tiên vừa thi thoảng nhìn lên họ Quách:

- Ta sẽ ném nếu người chấp nhận tự phục dược như đã hứa.

Nhưng thay vì tự phục dược, Quách Phú Dĩ bất đồ bật lao vào Triệu Thái:

- Người không giao đầu có được với ta. Mau đưa đây.

“Vù...”

Thấy vậy, Triệu Thái vội vo tròn mảnh hoa tiên, vừa ném lọ vào miệng vừa đưa sư phụ nhảy tránh:

- Vậy là xong. Nếu ta chưa có giải dược cho sư phụ thì người suốt kiếp này cũng đừng mong biết được những gì sư phụ đã lưu tự trên mảnh hoa tiên ta vừa nuốt.

Họ Quách khựng lại:

- Người...

Nhân đó Triệu Thái cũng đứng lại:

- Lọ đan dược người đang cầm chẳng phải giải dược, đúng không?

Họ Quách giận dữ, cất nhanh lọ nhỏ trở lại bọc áo:

- Nhưng không có ta, lão quỷ nhất định phải chết. Tùy người đấy.

Triệu Thái nhún vai:

- Và ngược lại, nếu không do ta thổ lộ, người cũng đừng mong sẽ có ngày đắc thủ vật người cần.

Họ Quách phẫn nộ, lại chồm đến:

- Sinh mạng người chắc chắn sẽ do ta định đoạt. Ta không tin người không chịu thổ lộ.

“Vù...”

Triệu Thái nháy tránh và cười lớn:

- Ta thành thật thừa nhận lần trước nhờ thi thố thủ đoạn nên ta may mắn dọa được bốn người bọn người đều là sư huynh ta. Và kỳ thực bản lãnh ta nào dám so cùng người. Chỉ tiếc rằng người đã quên một điều, là nếu ta còn dám chui nấp vào tận bên dưới hố phân thì mọi thủ đoạn người toan dùng mong uy hiếp ta cũng xứng e không thể khiến người toại nguyện. Vậy thì tốt hơn đừng đem cái chết dọa ta. Ha... Ha...

Một lần nữa họ Quách khựng lại:

- Vậy người có đề xuất gì nếu muốn ta giúp lão quỷ giải độc?

Triệu Thái dừng lại:

- Ta sẵn lòng đem cả uy danh của toàn thể Triệu gia mà thế, chỉ cần sư phụ được giải độc, ta lập tức điểm chỉ cho người địa điểm thu hồi vật.

Họ Quách bối rối:

- Lấy gì làm bằng, để ta tin người.

Triệu Thái bảo:

- Ta ở họ Triệu, lẽ nào ta bất kính, vì nuốt lời nên để toàn thể Triệu gia, bao nhiêu liệt tổ liệt tông đã khuất đều bị người nhục mạ? Trái lại, ta chỉ sợ người giở trò thì có.

Họ Quách vụt gạt đầu:

- Trong những nhân vật đêm qua có thúc phụ ta là có giải được đích thực.

Nhưng Triệu Thái gạt ngang:

- Người đừng tạo cơ để gọi thêm viện thủ. Ta cảnh cáo, chỉ cần người để lộ bất kỳ dấu hiệu nhỏ nào khả nghi, có thể khiến xuất hiện thêm bất kỳ ai khác, thì Triệu Thái này đành tuân theo mệnh lệnh người cũng đã nghe, sẽ ung dung một mình bỏ đi, đúng như lệnh của sư phụ. Tương tự, ta cũng sẽ hành động y như vậy nếu ngay lúc này người dám nói chẳng có cách gì giúp sư phụ giải độc do chính người hạ thủ.

Họ Quách vội xoa tay:

- Được rồi, ta đã quá xem thường người. Hóa ra người cũng đoán biết. Ta dù không có sẵn giải được nhưng một khi đã am tường độc môn thì việc tự tìm

chất hóa giải vẫn ở trong tầm tay. Chỉ sợ người không chấp thuận vì phải mất không ít thời gian đấy.

Triệu Thái chớp mắt và nhẹ gật đầu:

- Vậy là người chỉ dọa ta? Kỳ thực chất độc người hạ thủ không thể sớm phát tác?

Họ Quách gượng cười:

- Vì ta không nở nặng tay, chỉ cho dùng một thay vì tăng thêm một hoặc hai hoàn độc đan nữa. Vả lại, lão quỷ đằng nào cũng từng là sư phụ của ta. Người không nghĩ ở ta vẫn còn chút tình người như thế sao?

Triệu Thái khinh khỉnh nói:

- Phế thuyết! Và đó là điều duy nhất ta không muốn nghe người nhắc lại lần nữa. Có chăng là hãy nói, người cần bao nhiêu thời gian cho việc hóa giải hết chất độc?

Quách Phú Dĩ nhìn quanh:

- Ta cần thu thập một vài loại dược thảo. Không biết ở quanh đây liệu có tìm thấy chăng?

Triệu Thái gay gắt nói:

- Người không được phép tìm cơ hội lén bỏ đi tách xa ta. Tóm lại, những dược thảo người cần là gì và liệu mất bao lâu cho cả hai việc, vừa tìm vừa phối chế thành giải dược?

Quách Phú Dĩ miễn cưỡng đáp:

- Về thời gian thì còn tùy thuộc vào việc sớm hay muộn tìm thấy đủ dược thảo.

Triệu Thái hắng giọng:

- Thái độ thiếu thật tâm của người có phải muốn ta bỏ đi như đã nói?

Quách Phú Dĩ giật mình:

- Được rồi. Và tối thiểu phải mất ba ngày.

Triệu Thái gật đầu:

- Còn đâu là tên những dược thảo người cần?

Họ Quách phản ứng:

- Ta không thể nói. Vì nguyên nhân gì thì người ắt đã tự rõ.

Triệu Thái cười:

- Người sợ ta sẽ dựa theo đó để tự tìm? Vậy liệu người có sợ hãi không, một khi ta dù có đủ thảo dược vẫn chẳng thể tự phối thành giải dược?

Họ Quách cười lại:

- Ở người càng lúc càng dễ lộ là kẻ có nhiều tâm cơ khó lường. Ta thà thận trọng hơn là bất cẩn, cứ tin người.

Triệu Thái cười thành tiếng:

- Tâm cơ của người mới đáng để ta khâm phục chứ nào phải ngược lại. Vậy thì thế này, địa điểm giấu vật ta đã biết. Và trước sau gì ta cũng chỉ cho người chỗ đó, vì người không thể không giải độc cho sư phụ theo ý ta. Liệu người có chấp thuận không, khi chúng ta vừa đi vừa tự hoàn thành phần thỏa thuận của mỗi người? Trên đường đi người tìm dược thảo. Sau đó, khi sư phụ đã được giải độc, vật người cần người cứ thu nhận, phần ta thì mặc tình đưa sư phụ đi. Thế nào?

Họ Quách sáng mắt:

- Người tự đề xuất đấy nha. Được, ta chấp thuận, nghĩa là thời gian ba ngày vừa đủ cho người đưa ta đến chỗ giấu vật?

Triệu Thái lại cười:

- Người toan tự đoán đâu là chỗ giấu vật chứ gì? Đừng ngỡ Triệu Thái ta ngu muội như thế. Trái lại, việc của người là cứ đi theo ta, vừa tìm cho đủ số thảo dược cần thiết vừa không được tỏ bất kỳ thái độ nào khiến ta nghi ngờ rằng người lên gọi thêm trợ thủ. Có ưng thuận không nào? Nhanh lên. Vì nếu chậm, khiến sư phụ có mệnh hệ nào, thì đừng trách ta trở mặt bội tín. Ha... Ha...

Quách Phú Dĩ giận lắm, nhưng đành cam chịu:

- Người thật đáng là đối thủ của ta, so về phương diện tâm cơ thủ đoạn. Đi thì đi.

Triệu Thái chớp mắt vài lượt:

- Quá khen! Vì kỳ thực Triệu Thái này thà cam tâm nhận kém, chứ đâu có thủ đoạn phản sư diệt môn, đồng thời nhẫn tâm sát hại hầu hết những huynh đệ đồng môn như họ Quách người đã tiến hành vào đêm qua, trước mắt ta?

Quách Phú Dĩ chợt cười đắc ý:

- Người mắng hay lắm. Nhưng tiếc thay lại nghe rất thuận tai ta. Bởi vì, Ha... Ha... “vô độc bất trượng phu”, huống hồ đối với lão quỷ, võ học do lão truyền thụ đâu sá gì so với tuyệt kỹ công phu sau này ta sẽ toại nguyện. Thế nên, nếu có phải hành động một lần nữa ta cũng quyết không ngại. Bất quá sẽ

sắp đặt ổn thỏa hơn, sao cho giết thật tận, diệt thật tuyệt, đừng để bất kỳ ai sống sót như đêm qua đã để sống Trang – Liên, đôi cẩu nam cẩu nữ chỉ mãi cùng nhau liếc mắt đưa tình mỗi khi có cơ hội, thật đáng ghét.

Triệu Thái có một thoáng giật mình:

- Người đang ghen đấy ư? Vì không được Liên Đại Mỹ để mắt như đối với Trang Đạt có vóc dáng và phong thái xứng hơn người?

Họ Quách động nộ:

- Chớ nói nhảm. Chính hạng nữ nhân như ả mới không xứng với ta. Mà này, người bây giờ chịu đi hay không? Có phải muốn ta hạ sát cả hai cho hả dạ và bất cần có thủ đắc vật gì đó vị tất đã là bí kíp võ công?

Triệu Thái gượng cười và bắt đầu đặt thân hình gầy gò của sư phụ lên vai:

- Vậy là ghen thật rồi! Đi thì đi! Đừng dọa ta chứ! Kẻo sẽ lại bất như ý, mất cả chì lẫn chài đấy.

Có vẻ cũng nhận ra đã quá lời, họ Quách đành lặng thinh đi theo Triệu Thái, chứng tỏ vẫn ngấm ngầm úy kỵ, chẳng dám dọa già Triệu Thái nữa.

* *

*

Đang ngồi cạnh đồng củi lửa cháy hừng hực, Quách Phú Dĩ thay vì nhét vào mồm phần thịt đã thú đã nướng chín thì y cứ hậm hực cầm mãi trong tay:

- Đã qua hai ngày, phần của ta đã thu thập gần đủ những dược thảo cần thiết, trái lại cứ sao người cứ đưa ta đi mãi ở những chỗ gần như là thâm sơn cùng cốc, không thể nào đoán biết đâu sẽ là địa điểm giấu vật, người có thật sự đưa đường? Người muốn giở trò với Quách Phú Dĩ ta chẳng?

Triệu Thái thì đang xé nhỏ từng mẩu thức ăn, bòn vào miệng cho sư phụ:

- Sư phụ chỉ quen ăn những vật thực thanh khiết. Thế người bảo ta không đi như vậy, liệu hàng ngày có tìm thấy các vật thực cần thiết cho sư phụ chẳng? Đừng nói nhiều nữa, ăn đi, rồi ngủ lấy sức, mai sẽ lên đường tiếp. Úy, sao sư phụ thôi, không ăn nữa? Định tuyệt thực như họ Quách, mãi chẳng chịu ăn ư?

Đạo nhân không những ngừng ăn, mà còn đột ngột lên tiếng mắng Triệu Thái:

- Cả người nữa cũng không hơn gì y. Bần đạo thật ân hận vì đã lầm tin vào người. Giờ thì hết rồi, hãy để bần đạo chết yên thân, sau đó giữa hai người mặc tình xâu xé, tranh giành lẫn nhau.

Quách Phú Dĩ bật cười:

- Nào, lão quỷ lại toan giở trò nữa sao? Hay lắm, nhờ thế ta mới biết quả nhiên Triệu Thái người vẫn cố ý đi sai đường. Và vì muốn ta thật tin nên lão quỷ bây giờ giả vờ trách mắng ái đồ duy nhất của lão.

Và Quách Phú Dĩ vút bỏ mảng thịt nướng trên tay, hung hăng chồm đến Triệu Thái:

- Đây là điều người muốn, đúng không? Vậy đừng trách ta hạ sát cả hai. Đờ!

“Ào...”

Triệu Thái hốt hoảng, vội lôi sư phụ cùng nhảy lui, nhân đó quay người bỏ chạy.

“Vù...”

Quách Phú Dĩ giận dữ lao theo:

- Người đừng mong tẩu thoát. Hãy ngoan ngoãn dừng lại, chỉ như thế ta mới bỏ qua cho người lần này.

“Vút!”

Nhưng vì màn đêm đã buông đầy, phần thì cảnh quang xung quanh đúng là thâm sơn cùng cốc như họ Quách nhận định, nên chỉ thoáng chốc bóng nhân ảnh của Triệu Thái đã dễ dàng hòa lẫn và biến mất vào màn đêm chập chùng.

Quách Phú Dĩ giận dữ gầm vang, mỗi lúc mỗi làm vánh động khắp khu rừng, nhưng cuối cùng cũng cam chịu vì không tài nào phát hiện tung tích hoặc nơi Triệu Thái đang ẩn thân.

Màn đêm vẫn buông xuống theo thời gian dần trôi. Và ở một chỗ thật kín đáo, Triệu Thái lại bị sư phụ mắng nhiếc chì chiết:

- Người còn giả vờ lo cho bản đạo đến bao giờ mới hết? Sao không nhân cơ hội này hoặc hạ thủ hoặc bỏ bản đạo mà đi đến nơi cần đến để thu hồi vật ấy?

Triệu Thái hạ thấp giọng:

- Họ Quách vẫn đang tìm đấy, sư phụ đừng gây kinh động nữa, được không?

Đạo nhân vẫn cứ mắng:

- Nếu người sợ bị y phát hiện thì mau đi đi, cắt cho khuất mắt bản đạo. Vì kỳ thực người cũng chỉ là phản đồ, có khác gì y?

Triệu Thái nhẹ thở ra:

- Đồ nhi chưa thể đi một khi chưa nghĩ được kế nào vẹn toàn, chí ít là giúp sư đồ chúng ta cùng toàn mạng. Nhưng sao sư phụ bỗng đâm ra nghi ngờ đồ nhi?

Đạo nhân cay đắng:

- Người vẫn mong đừng bao giờ bị bản đạo nghi ngờ? Vậy tại sao người cứ cố ý đưa đường cho y cùng đến chỗ đã được bản đạo giấu vật? Nếu có tham vọng chiếm hữu, kẻ có tâm cơ như người lẽ ra phải đưa y đi sai đường mới đúng. Đằng này người đã làm ngược lại. Hóa ra kể cả người cũng nghi ngờ bản đạo đã lưu tự sai để dối gạt người? Và để minh bạch hư thực, thoát tiên người vẫn vờ quan tâm, đưa bản đạo cùng đi, sau đó hoặc tìm thấy hoặc chẳng tìm được vật, chính là người chứ chẳng phải y sẽ tự tay hạ sát bản đạo, đúng chẳng?

Triệu Thái cũng thốt lời cay đắng:

- Muốn đối phó một kẻ nhiều tâm cơ như Quách Phú Dĩ, đồ nhi miễn cưỡng phải dùng tâm cơ thủ đoạn. Thật không ngờ lại khiến sư phụ ngộ nhận về mọi dụng tâm của đồ nhi.

- Bản đạo ngộ nhận người? Thôi đi, bản đạo đã sống đến ngần tuổi này, vả lại cái chết đang chực chờ, lẽ nào không đủ lịch duyệt để nhận định mọi đúng sai?

Triệu Thái đành thổ lộ:

- Tuy đồ nhi không dám xem thường sư phụ nhưng liệu việc sư phụ thật ra không bị hạ độc như lời họ Quách cố tình bịa, sư phụ tự biết chẳng?

Và lời đáp của đạo nhân khiến Triệu Thái ngỡ ngàng:

- Bản đạo lại ngỡ người không nhận ra sự thật đó. Hóa ra người vẫn biết, để rồi tiếp tục kế mưu của người, chỉ là thêm danh chính ngôn thuận cho hành vi người mang bản đạo cùng đi?

Triệu Thái thở dài:

- Nếu vậy, để đồ nhi nói thêm. Vì thân thủ của đồ nhi kỳ thực chưa đủ đối phó y, dù chỉ lo cho mỗi bản thân, chứ đừng nói giữ vẹn luôn cho sinh mạng sư phụ. Thế nên đồ nhi đành tương kế tựu kế, vờ tin rằng sư phụ đã bị y hạ độc, tự quyết định đưa sư phụ cùng đi để tìm cơ hội giải thoát cho cả hai sinh mạng chúng ta. Sư phụ tin chẳng?

- Vậy khi nào người mới thật sự có cơ hội đó?

Triệu Thái thất vọng:

- Suýt nữa đã có. Nhưng vì chính phản ứng của sư phụ đã khiến cơ hội đó mất đi.

- Là thế nào?

Triệu Thái cười chán ngán một mình trong màn đêm đen vây quanh:

- Phải khó khăn lắm đồ nhi mới phát hiện và làm cho được lực của Đoạn Trường thảo tình cờ tìm thấy phát huy tác dụng, tẩm vào mảng thịt nướng phần y. Chỉ cần y ăn vào, nếu không bất tỉnh thì cũng bị được lực phát tác, vậy là quá đủ cơ hội cho đồ nhi đưa sư phụ cùng thoát. Nhưng tất cả đã trở nên vô ích kể từ khi y bất chợt rút mảng thịt đi, không ăn.

- Có thật như người nói chẳng? Vậy là người cũng tinh thông phần nào y thuật hoặc có đôi chút am hiểu về các loài dược thảo, như họ Quách nghi ngờ?

Triệu Thái chép miệng:

- Sau thời gian những ba năm cùng gia phụ lẩn tránh khắp nơi, nếu như chẳng được gia phụ chỉ điểm và truyền đạt một vài thủ đoạn vật tương tự, thì đồ nhi mong gì sau này bôn tẩu giang hồ và lo chuyện phục thù. Nhưng dù sao chuyện đã lỡ, đồ nhi lại không thể vô lễ trách sư phụ, huống hồ có vẻ như y khó có thể tìm thấy cả hai sư đồ ta, hẳn là cơ hội thoát vẫn còn.

- Vạn nhất y lại tìm thấy thì sao?

Triệu Thái rúng động:

- Nếu là vậy, đồ nhi vẫn còn một kế nữa, dù là hạ sách cũng đành thi hành.

- Bần đạo sẽ thôi nghi ngờ nếu từ giờ trở đi, mọi hành động của người đều được bàn qua và thêm nữa là có sự ưng thuận của bần đạo.

Triệu Thái thoáng cười:

- Sư phụ liệu có ưng thuận chẳng, một khi phát hiện những kế sách của đồ nhi rõ ràng là phần nào đó có thể đi ngược lại thanh quy được sư phụ từng giáo huấn, dạy đồ nhi luôn luôn tuân thủ? Giả như cách tẩm được lực Đoạn Trường Thảo vào thức ăn đã được đồ nhi vừa tỏ bày chẳng hạn?

- Nhưng thà bần đạo được nghe trước hơn là không hay biết gì, rồi lại hoang mang, nghi ngờ người.

Triệu Thái thở hắt ra:

- Hóa ra sư phụ vẫn chưa thật tin vào đồ nhi? Được, đồ nhi xin nói. Thoạt tiên vì chưa tin chắc có thể tìm thấy cơ hội để đưa sư phụ cùng thoát họ Quách, đồ nhi nào dám mạo hiểm đưa y đi sai đường. Sau đó lại nghĩ, vạn nhất đã đưa y đến nơi cần đến mà vẫn không tìm thấy bất kỳ cơ hội nào như

đã nói, đồ nhi định, thôi thì cứ vờ ngoan ngoãn tự tay thu hồi vật đó trước mắt y. Nhưng thay vì trao cho y, đồ nhi sẽ dùng chính vật đó để tiến hành một trong hai dự mưu sau đây.

- Người có dự mưu gì?

Triệu Thái kể hết mọi toan tính:

- Một là dùng vật đó để uy hiếp và buộc y phải chấp thuận buông tha cho cả hai sư đồ chúng ta. Đây là nói nếu vật đó không thật sự quan trọng, có thể giao phế cho y và chẳng lo ngại hậu quả.

- Nếu có và là hậu quả sẽ rất nghiêm trọng thì sao?

Triệu Thái bảo:

- Vậy là thuộc về dự mưu thứ hai, đồ nhi định sẽ liều chết hủy vật. Dĩ nhiên chấp nhận những kết cục dang nào cũng xảy đến, thoát tiên là sư phụ khó mong bảo toàn sinh mạng, phần đồ nhi thì đành đổi mạng cùng kẻ thâm độc bất nghĩa bất nhân và phản trắc là y.

Chợt có tiếng họ Quách cười:

- Âm mưu rất hay và lời mắng nghe cũng êm tai. Chỉ tiếc là ta đã tình cờ nghe cả và tự nhủ rằng sẽ không bao giờ để người có bất kỳ cơ hội nào thực hiện theo dự mưu. Ha... Ha...

Triệu Thái thất kinh, lập tức nhắc sư phụ đặt lại lên vai và tìm phương bỏ chạy. Đồng thời lần này Triệu Thái cố tình quát lớn:

- Người có nghe cũng không sao. Vì ta còn kế khác, là sẽ chẳng đưa đường cho người nữa. Dầu mất mạng cũng không chịu khuất phục.

Có tiếng Quách Phú Dĩ chạy đuổi theo thật gần Triệu Thái:

- Kể cả kế đó cũng đừng mong toại ý. Vì ta đã quyết định hạ sát cả hai. Xem chường!

“Ào...”

Triệu Thái chuyển sư phụ ra phía sau lưng:

- Sư phụ xin giữ cho chặt. Vì nếu không thể thoát, đồ nhi thà quyết chiến một phen.

Và Triệu Thái dịch qua một bên, vừa vặn tránh ngọn kinh của họ Quách từ phía sau ập đến, đồng thời tìm cách xoay người lại, diện đối diện với bóng nhân ảnh họ Quách trở đến:

- Người có nhớ Thạch Lang đã nhanh chóng thất thủ dưới tay ta như thế nào chứ? Ý ta muốn khuyên người nên cẩn trọng. Đỡ!

“Vù...”

Đạo nhân vì đang kê miệng gần tai Triệu Thái nên hỏi:

- Bản lãnh của người có thể nhanh chóng đả bại Thạch Lang vốn được bản đạo thu nhận trước người khá lâu?

Quách Phú Dĩ cười ngạo nghễ, tuy đáp lời Triệu Thái nhưng cũng là giải thích cho đạo nhân nghe:

- Người chớ đắc ý vội và ngộ có thể trấn an nỗi lo của lão quý. Vì ta thừa biết chỉ nhân lúc xuất kỳ bất ý nên người mới có cơ hội dùng sở học Triệu gia chấn thương Thạch Lang. Chứ kỳ thực bản lãnh người nào có cao minh gì, bằng chứng là người vẫn ngoan ngoãn tuân lời và ứng thuận theo câu chuyện bịa đặt của ta. Và đây là bằng chứng tiếp theo, ta sẽ đả bại người thật nhanh. Đờ!

“Ào...”

“Ầm!!”

Chấn kinh bức dội Triệu Thái, đến đạo nhân ở sau lưng cũng chịu tác động. Dù thế, đạo nhân vẫn hỏi:

- Triệu Thái, người đã thuận theo câu chuyện bịa đặt nào của y?

Triệu Thái đang lo tự ổn định chân nguyên và cước bộ nên chưa thể lên tiếng đáp. Và đấy là lúc Quách Phú Dĩ nhân đà thắng thế và nương theo bóng đêm, lao thật nhanh vào để xuất thủ:

- Lão muốn nghe thì để ta nói. Và kỳ thực là bảo vật kia chẳng hề do ngẫu nhiên bọn ta sở hữu hầu dâng cho lão làm lễ vật chúc thọ. Trái lại cần phải thêm vào, rằng Trình Hạo và Tề Nhuận nhân lúc bọn bảo tiêu và cường đạo giao tranh, đã hạ sát nốt những kẻ vô tội, ung dung chiếm đoạt bảo vật. Nhưng do gã họ Triệu vừa ương bướng vừa quá quân tử này cứ khăng khăng tuân giữ theo thanh quy quý quái của lão, ta vì ngộ gã thật sự có bản lãnh lợi hại, đành lén bàn với Trình Hạo, bịa ra chuyện như lão đã nghe kể. Và thật sự nực cười, gã họ Triệu sau khi dọa đủ điều rồi, cuối cùng cũng thuận theo câu chuyện bịa. Hóa ra chỉ vì gã nhờ thủ đoạn nên dọa được ta, nào có bản lãnh gì đáng kể. Đã vậy thì người đành nạp mạng thôi. Ha... Ha... sau đó sẽ đến lượt lão quý.

“Bung bung!!”

Bản thân do vướng bận với một người bám phía sau nên Triệu Thái thật sự khó bề xoay trở, đành chịu nhận vào người mấy loạt kích liên tiếp của họ Quách.

Quá tuyệt vọng, Triệu Thái kêu:

- Nếu người hứa là thật sự buông tha cho sư phụ, ta cam nguyện ý thổ lộ địa điểm giấu vật cho người tự thu hồi.

Nhưng họ Quách lại lướt đến:

- Muộn rồi, vì ai biết người sẽ điếm chỉ địa điểm thật hay lại giở trò, theo tâm cơ quỷ quái của người? Tốt nhất người cứ nạp mạng. Phần còn lại tự ta biết toan liệu. Đỡ!

“Vù...”

Đạo uy kinh ập đến, khiến Triệu Thái càng kêu hoảng:

- Hay là để ta phó giao sinh mạng cho người, cùng người đi đến chỗ giấu vật, miễn đừng để hệ lụy cho sư phụ đã gặp lúc đèn cạn dầu khô?

Đạo kinh lực vẫn ập đến Triệu Thái.

“Bung!!”

Triệu Thái lão đảo suýt ngã, nhưng nhờ cố gượng nên vẫn chưa đến nỗi để sư phụ cùng chịu ngã đau. Dù vậy, nhân lúc đó có một vật từ trong người Triệu Thái rơi ra và chạm đất.

“Choang!!”

Quách Phú Dĩ khựng người lại, cố xuyên bóng đêm để nhìn vật nọ:

- Người giấu trong người vật gì thế kia?

Chính lúc này có một luồng gió lạ lao lướt qua. Nhìn lại thì vật vừa rơi đã biến mất.

“Vút!”

Quách Phú Dĩ thoáng ngơ ngẩn:

- Kẻ nào có thân thủ quá nhanh?!

Triệu Thái cũng ngơ ngẩn nhìn theo:

- Chao ôi. Vậy là vật sư phụ giao cho ta chẳng còn nữa! ?

Quách Phú Dĩ vỡ lẽ:

- Người bảo sao? Hóa ra đây là vật ta cần và mảnh hoa tiên khốn kiếp gì đó chỉ do người bịa để lừa ta? Người thật đáng chết. Cả hai cùng đáng chết. A... A...

Y cuồng nộ, quát loạn mấy loạt kinh vào Triệu Thái, chấn động luôn đạo nhân ở phía sau, làm cho Triệu Thái sau mấy phen chao đảo thoái lùi, cuối cùng vẫn bất lực ngã gục xuống, không nhận biết bản thân đang thổ huyết lai láng, biến hình dong thành một vật thảm trạng thật kinh khiếp, khiến ai thoát

nhìn cũng tin chắc sinh mạng đó đã lìa bỏ khỏi thân xác phàm trần của Triệu Thái.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

o O o